TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2021. gada 21. janvārī*

Apelācija – Piekļuve Eiropas Savienības iestāžu dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – 10. pants – Piekļuves atteikums – Prasība Eiropas Savienības Vispārējā tiesā par Eiropas Parlamenta lēmumu, ar ko ir atteikta piekļuve dokumentam – Dokumenta ar trešās personas piezīmēm izpaušana pēc prasības celšanas – Vispārējās tiesas pasludināta tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas intereses celt prasību zuduma dēļ – Tiesību kļūda

Lietā C-761/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 3. decembrī iesniedza

Päivi Leino-Sandberg, ar dzīvesvietu Helsinkos (Somija), ko pārstāv *O. W. Brouwer* un *B. A. Verheijen*, *advocaten*, kā arī – *S. Schubert*, *Rechtsanwalt*,

prasītāja,

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv *M. Pere*, pārstāve,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv sākotnēji *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev*, *J. Lundberg* un *H. Eklinder*, vēlāk – *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev* un *H. Eklinder*, pārstāves,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

otrs lietas dalībnieks –

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *C. Burgos*, *I. Anagnostopoulou* un *L. Vétillard*, pārstāves,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 16. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Päivi Leino-Sandberg* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 20. septembra rīkojumu *Leino-Sandberg*/Parlaments (T-421/17, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2018:628), kurā šī tiesa atzina, ka ir jāizbeidz tiesvedība lietā par viņas prasību, ar ko tika lūgts atcelt Eiropas Parlamenta 2017. gada 3. aprīļa Lēmumu A(2016) 15112 (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), ar kuru viņai tika atteikta piekļuve Parlamenta 2015. gada 8. jūlija Lēmumam A(2015) 4931, kas bija adresēts *Emilio De Capitani*.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītāja, starptautisko tiesību un Eiropas tiesību profesore *University of Eastern Finland* (Austrumsomijas universitāte) saistībā ar diviem pētniecības projektiem attiecībā uz pārskatāmību trialogos iesniedza Parlamentam pieteikumu par piekļuvi šīs iestādes dokumentiem. Šajā kontekstā tā konkrēti lūdza piekļuvi Eiropas Parlamenta 2015. gada 8. jūlija Lēmumam A(2015) 4931, ar kuru *E. De Capitani* tika atteikta pilna piekļuve dokumentiem LIBE-2013-0091-02 un LIBE-2013-0091-03 (turpmāk tekstā – "Lēmums A(2015) 4931" vai "pieprasītais dokuments"). Ar šo lēmumu Parlaments būtībā atteica *E. De Capitani* piekļuvi divu tabulu, kas bija izstrādātas tobrīd notiekošajos trialogos, attiecīgajai ceturtajai slejai.

3 Par minēto lēmumu *E. De Capitani* cēla prasību atcelt tiesību aktu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēta 2015. gada 18. septembrī ar lietas numuru T-540/15. Pa to laiku *E. De Capitani* publiskoja šo dokumentu, ievietojot to tiešsaistē blogā (turpmāk tekstā – "strīdīgais dokuments").

4 Ar strīdīgo lēmumu Parlaments atteica apelācijas sūdzības iesniedzējai piekļuvi pieprasītajam dokumentam, pamatojumā norādot, ka, tā kā tā adresāts to ir apstrīdējis Vispārējā tiesā un tiesvedība joprojām turpinās, iepazīšanās ar to var kaitēt tiesvedības aizsardzībai, kas ir nostiprināta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā.

5 Ar 2018. gada 22. marta spriedumu *De Capitani*/Parlaments (T-540/15, EU:T:2018:167) Vispārējā tiesa Lēmumu A(2015) 4931 atcēla.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

6 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 6. jūlijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu. Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste lūdza atļaut tām iestāties tiesvedībā apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumu atbalstam.

7 2017. gada 14. novembrī Vispārējā tiesa ar procesa organizatorisko pasākumu, kas noteikts saskaņā ar tās Reglamenta 89. pantu, tostarp jautāja apelācijas sūdzības iesniedzējai, vai tā uzskata, ka ir apmierināta, jo tai bija ļauts iepazīties ar strīdīgo dokumentu internetā. 2018. gada 27. martā ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts saskaņā ar šī reglamenta 130. panta 2. punktu, Parlaments iesniedza pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas.

8 2018. gada 20. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas, lūdzot Vispārējo tiesu šo pieteikumu noraidīt.

9 Pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa atzina, ka tiesvedība lietā par apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību ir jāizbeidz, jo pēc strīdīgā dokumenta izpaušanas internetā minētajai prasībai ir zudis priekšmets. Vispārējā tiesa izslēdza iespēju piemērot judikatūru, saskaņā ar kuru prasītājs var saglabāt interesi lūgt atcelt Savienības iestādes tiesību aktu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas tā apgalvotais prettiesiskums. Vispārējās tiesas ieskatā, Parlamenta atteikums bija konkrēti pielāgots izskatāmajai lietai un pēc būtības *ad hoc*.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

10 Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– pieņemt galīgo nolēmumu lietā;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un

– piespriest personām, kas iestājušas lietā, segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.

11 Somijas Republika lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu un

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai.

12 Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu un

– pieņemt galīgo nolēmumu lietā.

13 Parlaments lūdz Tiesu:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

14 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir secinājusi, ka prasībai ir zudis priekšmets un ka tiesvedība lietā ir jāizbeidz. Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nospriedusi, ka trešās personas veikta strīdīgā dokumenta publicēšana ir izraisījusi tās intereses celt prasību zudumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

15 Ar pirmo pamatu, kas ietver divus iebildumus, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka, tā kā dokumenta adresāts ir strīdīgo dokumentu publicējis internetā, prasībai pirmajā instancē ir zudis priekšmets.

16 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi principu, kas izriet no 2018. gada 4. septembra sprieduma *ClientEarth*/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), saskaņā ar kuru strīda priekšmets saglabājas, ja, neņemot vērā pieprasīto dokumentu publicēšanu, iestāde, kas sākotnēji bija atteikusi piekļuvi šiem dokumentiem, neatsauc savu lēmumu. Šajā lietā Parlaments strīdīgo lēmumu neesot atsaucis.

17 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot piemērojusi pārāk stingru un nepareizu kritēriju, pārbaudot vienīgi, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja "pilnīgi likumīgi" izmantot strīdīgo dokumentu pēc tam, kad *E. De Capitani* to bija publicējis savā blogā. Lai gan *E. De Capitani* pats esot norādījis, ka pieprasītā dokumenta publicētā versija ir "versija, kurā [ir] pasvītroti fragmenti un iekļautas piezīmes", apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka statuss, kas viņai ir kā pētniecei, kurai ir jāievēro akadēmiskie kvalitātes, objektivitātes un ētikas standarti, viņai nosakot pienākumu izmantot tikai tādu informāciju, kas iegūta no autentiskiem avotiem. Turklāt no Regulas Nr. 1049/2001 mērķa neizrietot, ka tā ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās personas veikta dokumenta publicēšana var aizstāt publisko piekļuvi, ko saskaņā ar šo pašu regulu ir piešķīrusi aplūkotā iestāde.

18 Somijas un Zviedrijas valdības atbalsta apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju un uzskata, ka prasības priekšmets nav zudis.

19 It īpaši Somijas valdība vērš uzmanību uz to, ka, cik tai zināms, Tiesa nekad nav uzskatījusi, ka trešās personas veiktai dokumenta izpaušanai ir nozīme, novērtējot, vai lietā, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanu, prasītāja interese turpina pastāvēt. Šī valdība piedevām apgalvo, ka lietās – kuras ir pamatā 2006. gada 11. decembra rīkojumam *Weber*/Komisija (T-290/05, nav publicēts, EU:T:2006:381), kā arī 2012. gada 3. oktobra spriedumam *Jurašinović*/Padome (T-63/10, EU:T:2012:516) un 2013. gada 15. oktobra spriedumam *European Dynamics Belgium* u.c./*EMA* (T-638/11, nav publicēts, EU:T:2013:530) – aplūkotās situācijas, uz ko Vispārējā tiesa ir atsaukusies pārsūdzētā sprieduma 27. punktā, atšķiras no šajā lietā aplūkotās situācijas.

20 Savukārt Parlaments lūdz pirmo apelācijas sūdzības pamatu noraidīt.

21 Pirmkārt, Parlaments uzsver, ka fakti, uz kuriem ir balstīta šī lieta un kuri ir pamatā 2018. gada 4. septembra spriedumam *ClientEarth*/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), ir atšķirīgi un ka tajā izmantotā Tiesas argumentācija nevar tikt attiecināta uz šo lietu. Vienīgais, kas minētajam spriedumam esot kopīgs ar izskatāmo lietu esot tas, ka aplūkotā iestāde nav atsaukusi strīdīgo lēmumu.

22 Otrkārt, Parlaments apgalvo, ka arguments par kvalitātes standartiem un neiespējamību universitātei paļauties uz pētījumiem internetā nav ticis izvirzīts Vispārējā tiesā. Tātad runa esot par jaunu pamatu, kas paplašina strīda priekšmetu un kas līdz ar to ir jānoraida kā nepieņemams.

23 Turklāt Parlaments vērš uzmanību uz to, ka Vispārējā tiesa nav konstatējusi un pat nav pārbaudījusi, vai strīdīgā dokumenta publicēšana, ko veica *E. De Capitani*, varēja likumīgi aizstāt publisko piekļuvi, bet ka tā ir vienīgi novērtējusi, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja to varēja pilnīgi likumīgi izmantot savu akadēmisko darbu vajadzībām.

24 Papildus tam, runājot par Somijas valdības apgalvojumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējai nevarēja būt pilnīga pārliecība par strīdīgā dokumenta publicēšanas un izmantošanas leģitimitāti, Parlaments apgalvo, ka tā nekad nav paudusi šaubas attiecībā uz to, vai pieprasītā dokumenta adresāts *E. De Capitani* patiešām bija persona, kas bija publicējusi strīdīgo dokumentu. Parlaments uzskata, ka par šo jautājumu nav nekādu šaubu.

25 Visbeidzot, Parlaments, pretēji tam, ko norāda Somijas valdība, uzsver, ka no rīkojumā minētās judikatūras izriet – Vispārējā tiesa ir definējusi vispārēju kritēriju, kad tā ir atzinusi, ka prasībai atcelt lēmumu, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentiem, vairs nav priekšmeta gadījumā, ja trešā persona ir nodrošinājusi piekļuvi šiem dokumentiem, jo pieteikuma iesniedzējs var šiem dokumentiem piekļūt un tos izmantot tikpat likumīgi kā tad, ja tas būtu tos ieguvis, pamatojoties uz savu pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.

Tiesas vērtējums

26 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja, kuru atbalsta Somijas un Zviedrijas valdības, būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka prasībai ir zudis priekšmets. Pirmkārt, ar pirmo iebildumu tā apgalvo, ka, tā kā Parlaments nav strīdīgo lēmumu atsaucis, prasības priekšmets ir saglabājies. Otrkārt, ar otro iebildumu tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot piemērojusi pārāk stingru un nepareizu kritēriju, pārbaudot vienīgi, vai viņa varēja likumīgi izmantot strīdīgo dokumentu pēc tam, kad trešā persona to bija izpaudusi internetā versijā ar piezīmēm un pasvītrojumiem, lai gan viņas kā universitātes pētnieces statuss viņai nosakot pienākumu izmantot tikai tādu informāciju, kas iegūta no autentiskiem avotiem.

27 Attiecībā uz šī sprieduma 22. punktā izklāstīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar to, ka otrais iebildums nav ticis izvirzīts Vispārējā tiesā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru ļaut vienam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, kuru tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, nozīmētu ļaut tam vērsties Tiesā ar plašāku strīdu nekā Vispārējā tiesā izskatītais. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē principā ir tikai izvērtēt to, kā Vispārējā tiesa ir novērtējusi tajā apspriestos pamatus. Tomēr arguments, kas nav ticis izvirzīts pirmajā instancē, nav jauns pamats, kurš nav pieņemams apelācijas stadijā, ja ar to ir tikai papildināta argumentācija, kas jau ir tikusi izvērsta pamatā, kurš ir bijis izvirzīts prasības pieteikumā Vispārējā tiesā (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, *Areva* u.c./Komisija, C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 113. un 114. punkts, ka arī tajā minētā judikatūra).

28 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savu Vispārējā tiesā iesniegto apsvērumu attiecībā uz pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas 3. punktā būtībā ir apgalvojusi, ka dokumentu nevar uzskatīt par tādu, kas ir "publicēts" šī vārda tiešā nozīmē, ja to internetā ir izpaudusi privātpersona, jo šāda izpaušana nav salīdzināma ar piekļuvi, ko tam ir piešķīrusi iestāde, vai šīs iestādes īstenotu publicēšanu.

29 Līdz ar to, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē skaidri nenorādīja, ka statuss, kas viņai ir kā pētniecei, kurai ir jāievēro akadēmiskie kvalitātes un objektivitātes standarti, viņai nosaka pienākumu izmantot tikai tādu informāciju, kas iegūta no autentiskiem avotiem, otrais iebildums attiecībā uz to, ka Vispārējā tiesa ir piemērojusi pārāk stingru un nepareizu kritēriju, pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja likumīgi izmantot strīdīgo dokumentu pēc tam, kad trešā persona to bija publicējusi internetā, ir papildinājums argumentācijai, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izvērsusi Vispārējā tiesā.

30 Šajos apstākļos pirmā pamata pirmais iebildums ir pieņemams.

31 Attiecībā uz pirmā pamata pamatotību ir jānorāda, ka pārsūdzētā rīkojuma 27. punktā Vispārējā tiesa atgādināja savu judikatūru, saskaņā ar kuru "prasībai atcelt lēmumu, ar kuru atteikta piekļuve dokumentiem, vairs nav priekšmeta, kad trešās personas ir sniegušas piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, jo prasītājs var piekļūt šiem dokumentiem un tos izmantot tikpat tiesiski, kā tad, ja viņš tos būtu ieguvis, pamatojoties uz savu pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001". Turklāt šī rīkojuma 28. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka šī judikatūra vēl jo vairāk ir piemērojama konkrētajā lietā, "ņemot vērā, ka piekļuvi [strīdīgā] dokumenta pilnajai versijai [ir] sniedzis pats šī dokumenta adresāts, un tādējādi [nav] nekādu šaubu, ka prasītāja [var] to pilnīgi likumīgi izmantot savu akadēmisko darbu vajadzībām".

32 Ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, jo pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama. Šim strīda priekšmetam tāpat kā interesei celt prasību ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, jo pretējā gadījumā tiesvedība lietā ir jāizbeidz; tas nozīmē, ka ir jāpastāv iespējai, ka prasības rezultāts sniegs labumu lietas dalībniekam, kurš ir cēlis šo prasību (spriedums, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 61. punkts; 2017. gada 23. novembris, *Bionorica* un *Diapharm*/Komisija, C-596/15 P un C-597/15 P, EU:C:2017:886, 84. un 85. punkts; 2018. gada 6. septembris, *Bank Mellat*/Padome, C-430/16 P, EU:C:2018:668, 50. punkts, kā arī 2019. gada 17. oktobris, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, C-403/18 P, EU:C:2019:870, 24. punkts).

33 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka, lai gan strīdīgo dokumentu izpauda trešā persona, Parlaments strīdīgo lēmumu formāli nav atsaucis, līdz ar to strīda priekšmets, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa atzina it īpaši pārsūdzētā rīkojuma 27. un 28. punktā, ir saglabājies (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Tādējādi, lai pārbaudītu, vai Vispārējai tiesai būtu bijis jālemj par prasību pēc būtības, atbilstoši šī sprieduma 32. punktā atgādinātajai Tiesas judikatūrai ir jāizvērtē, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja, neņemot vērā šo izpaušanu, joprojām varēja atsaukties uz interesi celt prasību; tas nozīmē, ka ir jānosaka, vai ar minēto izpaušanu apelācijas sūdzības iesniedzēja ir guvusi pilnīgu apmierinājumu, ņemot vērā mērķus, kurus tā vēlējās sasniegt ar savu pieteikumu par piekļuvi attiecīgajam dokumentam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 47. punkts).

35 Iesākumā ir jānorāda, ka, lai gan ir taisnība, ka interese celt prasību, kurai ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, jo pretējā gadījumā tiesvedība lietā ir jāizbeidz, ir procesuāls nosacījums, kas nav atkarīgs no materiālajām tiesībām, kuras ir piemērojamas strīdam pēc būtības, tomēr tā nevar tikt nošķirta no šīm tiesībām, jo intereses celt prasību esamība tiek novērtēta, ņemot vērā pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzīto materiāltiesisko prasību.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 1. apsvērumam tā atbilst Savienības likumdevēja LES 1. panta otrajā daļā paustajai gribai iezīmēt jaunu pakāpi, veidojot ciešāku Eiropas tautu savienību, kur lēmumu pieņemšana ir cik iespējams atklāta un cik iespējams tuvināta pilsoņiem (spriedums, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šis fundamentālais Savienības mērķis ir atspoguļots arī, pirmkārt, LESD 15. panta 1. punktā, kurā tostarp ir paredzēts, ka Savienības iestādes un struktūras darbojas iespējami atklāti, un šis princips ir atkārtoti apstiprināts LES 10. panta 3. punktā un LESD 298. panta 1. punktā, kā arī, otrkārt, ar to, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pants ir veltīts tiesībām piekļūt dokumentiem (spriedums, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šādā perspektīvā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā ir norādīts tās 4. apsvērumā un 1. pantā, ir sabiedrībai piešķirt iespējami plašākas tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem (spriedums, 2008. gada 1. jūlijs, Zviedrija un *Turco*/Padome, C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374, 33. punkts).

39 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus", un tā 4. punktā ir piebilsts, ka, "neskarot [šīs regulas] 4. līdz 9. pantu, publisku piekļuvi dokumentiem nodrošina pēc rakstiska pieteikuma saņemšanas vai tieši, elektroniskā veidā vai ar reģistra palīdzību".

40 Tādējādi ar šo regulu ir noteiktas, pirmkārt, principā ikvienas personas tiesības piekļūt iestādes dokumentiem un, otrkārt, iestādes pienākums principā piešķirt piekļuvi tās dokumentiem.

41 Minētās regulas 4. pantā ir izsmeļoši uzskaitīti tiesību piekļūt iestāžu dokumentiem izņēmumi, pamatojoties uz kuriem minētās var atteikt piekļuvi dokumentam, lai novērstu, ka tā izpaušana var kaitēt kādai no šajā 4. pantā aizsargātajām interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, *Jurašinović*/Padome, C-576/12 P, EU:C:2013:777, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Šīs pašas regulas 10. panta, kurš attiecas uz piekļuves dokumentiem pēc pieteikuma izskatīšanas kārtību, 1. punktā ir paredzēts, ka, iegūstot šo piekļuvi, "pieteikuma iesniedzējs [..] pēc paša vēlēšanās iepazīstas ar tiem uz vietas vai saņem to kopiju, arī elektronisku kopiju, ja tāda ir pieejama".

43 Piedevām ir jāvērš uzmanība uz to, ka Regulas Nr. 1049/2001 10. panta 2. punktā ir paredzēts, ka "iestāde var izpildīt savu pienākumu nodrošināt piekļuvi dokumentiem, paziņojot pieteikuma iesniedzējam, kā var iegūt pieprasīto dokumentu", bet tikai tad, "ja attiecīgā iestāde jau agrāk ir izsniegusi dokumentu, un tas ir viegli pieejams pieteikuma iesniedzējam".

44 Tādējādi, informējot pieteikuma iesniedzēju par to, kā var iegūt pieprasīto dokumentu, kuru attiecīgā iestāde jau ir izpaudusi, tā izpilda savu pienākumu piešķirt piekļuvi šim dokumentam tā, it kā tā to būtu tieši paziņojusi pieteikuma iesniedzējam. Šāda informēšana ir būtisks priekšnosacījums, lai apstiprinātu pieprasītā dokumenta izsmeļošo raksturu, nemainīgumu un izmantošanas likumību.

45 Turpretim nevar tikt uzskatīts, ka attiecīgā iestāde ir izpildījusi savu pienākumu piešķirt piekļuvi dokumentam tikai tāpēc vien, ka šo dokumentu ir izpaudusi trešā persona un ka pieteikuma iesniedzējs ir ar to iepazinies.

46 Pretēji situācijai, kurā attiecīgā iestāde pati ir izpaudusi dokumentu, tādējādi ļaujot pieteikuma iesniedzējam ar to iepazīties un to likumīgi izmantot, vienlaikus nodrošinot šī dokumenta izsmeļošo raksturu un nemainīgumu, trešās personas izpausts dokuments nevar tikt uzskatīts par oficiālu dokumentu vai par iestādes oficiālo nostāju, ja nav šīs iestādes viennozīmīga apstiprinājuma, saskaņā ar kuru gūtās informācijas avots tiešām ir šī iestāde un tā pauž tās oficiālo nostāju.

47 Ja tiktu pārņemta Parlamenta pārstāvētā un Vispārējās tiesas pieņemtā nostāja, iestāde tiktu atbrīvota no sava pienākuma piešķirt piekļuvi pieprasītajam dokumentam, lai gan nebūtu izpildīts neviens no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem nosacījumiem, kas tai ļauj izvairīties no šī pienākuma.

48 Tādējādi tādā situācijā kā šajā lietā, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir ieguvusi piekļuvi vienīgi strīdīgajam dokumentam, ko ir izpaudusi trešā persona, un kurā Parlaments turpina tai atteikt piekļuvi pieprasītajam dokumentam, nevar tikt uzskatīts, ka prasītāja ir ieguvusi piekļuvi minētajam dokumentam Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē, ne arī, ka tādējādi viņa būtu zaudējusi interesi lūgt atcelt strīdīgo lēmumu tikai šīs izpaušanas dēļ. Gluži pretēji, šādā situācijā apelācijas sūdzības

iesniedzēja saglabā reālu interesi iegūt piekļuvi pieprasītā dokumenta autentificētajai versijai šīs regulas 10. panta 1. un 2. punkta izpratnē, kas ir garantija, ka šī iestāde ir tā autore un ka šajā dokumentā ir pausta tās oficiālā nostāja.

49 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 27. un 28. punktā pielīdzinot trešās personas veiktu dokumenta izpaušanu pieprasītā dokumenta izpaušanai, ko veic attiecīgā iestāde, Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē un šī rīkojuma 37. punktā secinot, ka tiesvedība lietā par apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību ir jāizbeidz, pamatojumā norādot, ka, tā kā dokumentu ir izpaudusi trešā persona, apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja tam piekļūt un to izmantot tikpat likumīgi kā tad, ja būtu ticis apmierināts tās pieteikums, kas tika iesniegts saskaņā ar šo regulu.

50 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jāapmierina un pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ, nepārbaudot ne pārējos šī pamata argumentus, ne otro apelācijas sūdzības pamatu.

Par prasību Vispārējā tiesā

51 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja Vispārējās tiesas nolēmums tiek atcelts, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

52 Šajā lietā, tā kā Vispārējā tiesa ir apmierinājusi Parlamenta pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas, neizskatot prasītājas prasību pēc būtības, Tiesa uzskata, ka tiesvedības stadija neļauj taisīt galīgo spriedumu. Tādējādi lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

53 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 20. septembra rīkojumu *Leino-Sandberg*/Parlaments (T-421/17, nav publicēts, EU:T:2018:628).

2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.

3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]